

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΙΑΛΡ

ΜΙΑ ΔΗΣΤΕΙΑ

ώρα περνούσε, οι μηχανικοί και οι ηλεκτρολόγοι άρχισαν να χάνουν την ψυχραιμία τους, οι άλλοι ήθελαν να είχαν σχεδόν άποκριμθη στ' αλογά τους κ' έγώ γυρνούσα σαν τρελλός στο στούντιο, χωρίς να ξέρω τί να κάνω. Για να γυρίσω όμως, την τελευταία σκηνή (επιτρέψατέ μου να σας συστηθώ: Γουίλ Μάκ Κέννεθ, σκηνοθέτης τής «Μάρουεν Γκόλμερ» και Σίας, ειδικευμένος στα φιλμ κάου-μπόυ), για να γυρίσω λοιπόν την τελευταία σκηνή, στην οποία στήριζα την έπιτυχία του έργου, μου ήταν απαραίτητοι ο Σουίλλιαμ, ο Χάρρυ, ο Τζίμμι και ο Τζάκ. Οι τέσσαρες αυτοί άχώριστοι φίλοι ήσαν άπλοϊ φικκυράν. Ωστόσο, χάρι στ' δυσμορφία τους και δλο γενικά τό παρ...

ρουσιαστικό τους, αποτέλεσμα άνειράδεις τύπους κακοποιών για περιπετειώδεις ταινίες. Μονάχα ή εμφάνισή τους προκαλούσε τόν τρώο. Αυτό τό κατάλαθαν και οι ίδιοι και κρατούσαν ψηλά τή θέσι τους. Δέν δεχόντουσαν να δουλέψουν με ήμερομήσιο κάτω από διακόσια δολλάρια ο καθένας. Καί ή άλληθια είνε ότι εβρίσκαν πάντοτε δουλεία, γιατί ή συμμετοχή τους σ' ένα φιλμ, έστω και άποτυχημένο κατά τ' άλλα, έβγαζε πάντοτε άσπροπρόσωπο τόν σκηνοθέτη...

Μά ή ώρα περνούσε και οι τέσσαρες αυτοί πολύτιμο κομπάρσοι δέν εμφανίζόντουσαν. Καί όμως, ήσαν συνήθως τακτικοί στην ώρα τους. "Ήξερα καλά, ότι στις δέκα ακριβώς θα τους έβλεπα να μπαίνουν στο στούντιο, ύστερ' άπό τήν συμφωνία που κάναμε, φορώντας τήν στολή των κάου-μπόυ, με τρία πιστόλια δωδεκάσφαιρα στην ζώνη, με σπιρρούνια στα παπούτσια, με τό τέραστιο πλατύγυρο καπέλλο ριγμένο σχεδόν στους ώμους, θλοσυροί και φοβεροί με δυό λόγια—όπως τους ήθελα δηλαδή για τό φιλμ μου... Τί έξαιρετικό, λοιπόν, τους συνέθε και τους έμπόδισε να φανούν συνεπείς στο λόγο τους;

Σ' αυτή τήν άηουχία θρισκόμουν, όταν, εαφνικά, ήρθε και με ήρθε τρέγοντας ο βοηθός μου για να μου άνακοινώσθ ότι οι τέσσαρες φικκυράν είχαν συλληφθί και με παρακαλούσαν να πάω στο τμήμα για να έγνησθώ γι' αυτούς ότι δέν ήσαν κακοί άνθρωποι και να τους άφήσουν ελεύθερους! Τί άναποδιά ήταν να λη αυτό! "Επειδή, όμως, οι τύποι αυτοί μου ήσαν απαραίτητοι, για να τελειώσθ ή ταινία στην προθεσμία που μου έτασε ο διευθυντής τής "Εταιρίας, ήπικα σ' ένα αυτοκίνητο και ύστερ' από κάμποση ώρα θρισκόμουν στο γραφείο του "μήματος, σ' ένα πρόστασιο, έξω από τό Χόλλυγουντ, όπου είχαν συλλάθει τους κομπάρσους. "Εκεί ήρθη και τόν Τζίμμι, τόν Χάρρυ, τόν Γουίλλιαμ και τόν Τζάκ να με κутτάζον περιλυτοι πίσω από τά κάγκελλα του άποιμωστηρίου, που θρισκότανε σέ μιά γωνιά του άπέραντου γραφείου του τμήματος.

"Γιατί τους συλλάθετε αυτούς τους ανθρώπους; ρώτησα "Ο άστυνόμος, χωρίς να καταδέχθι να κατεβάσθ τό πόδια του από τό γραφείο του, μου άποκρίθηκε μισοσυταγμένος: "Ωραία έρώτη! Γιατί οι "άνθρωποι αυτοί, όπως τους λέε, εβδύσαν μιά Τράπεζα!

"Τί έκανε λέει! φώναζε τραμαγμένος, ριχνοντας συγχρόνως ένα θλέμμα δυσοπιστίας στους τέσσαρες φικκυράν.

Για μιά στιγμή, μου πέρασε από τό νού ή ύπόνοια, ότι οι τύποι αυτοί δέν ύποκρινονταν τόσο κακοποιούς από...έρωτα προς τήν τέχνη, αλλά ότι ήσαν στην πραγματικότητα έπικίνδυνοι λησται. Καί τότε μονάχα έδωσα, για πρώτη φορά από τόν καιρό που τους γνώριζα, έξαιρετική προσοχή στ' φαινομενία τους για να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι άνθρωποι με τέτοιο μούτρο δέν μπορούσαν παρά να έχουν έγκληματική ψυχή...

"Μά όχι, όχι! οβρίσασε ο Τζίμμι. Δέν είνε άλληθια αυτά!... Μην πιστεύετε, κύριε Γουίλ, τόν άστυνόμο... Τού έξηγήσαμε πώς ήγιναν τά πράγματα, τού άποδειξαμε τήν άδωδότητά μας... Αύτός, όμως, δέν θέλει να μάς πιστέψη...

"Ο ελικρινής τόνος τής φωνής του με συγκίνησε.

"Δέν μπορώ να μάθω τί συνέθε; ρώτησα. Γιατί κατηγορού-

ται οι άνθρωποι αυτοί, οι όποιοι, πρέπει να σημειώσετε, μου είνε απαραίτητοι στη δουλεία μου...

"Μήπως είσαι και του λόγου σου ληστής; μου άποκρίθηκε ο άστυνόμος, με άπίθετα που μαρτυρούσε ότι ήταν έξοικειωμένος από καιρό να θλέπη γύρω του μονάχα κακοποιούς...

"Μέ συγχωρείτε! διαμαρτυρήθηκα. Είμαι σκηνοθέτης! Καί οι κύριοι αυτοί είνε καλλιτέχναι... Τους έχω χρησιμοποιήσει πολλές φορές σέ ταινίες μου...

"Α! καλά! ψιθύρισε ο αντιπρόσωπος του νόμου με ύφος ύπερτάτης περιφρονησάας. "Εν πάση περιπτώσει, άν θέλεις να μόνθη γιατί έπίασαμε αυτούς τους τύπους, θάλε του ίδιους να σού πούν τί συνέθε...

"Ο Τζίμμι—ο ρήτωρ τής παρέας—άνελαβε τότε να μου έξιστορήσθ τήν δυσάρεστη περιπέτειά τους, ενώ οι τρεις σύντροφοί του έπεδοκιμάζαν τά λόγια του—πίσω από τά κάγκελλα πάντοτε—κουνώντας τό κεφάλι τους, θραειαναστενάζοντας και φτώνοντας δεξιά και άριστερα από τή στενοχαρία τους.

"Ευχήσαμε σήμερα λίγο πιο πρωτ'—άρχισε να μου διηγείται ο Τζίμμι,—επειδή έπρόκειτο να πιάσουμε δουλεία στο στούντιο σας, φορέσαμε τά ρούχα που φορούσε συνήθως ήταν γυρίζουμε, όπλιστήκαμε και, πριν έρθουμε να σας θρωμε, είπαμε να κάσουμε έναν μικρό περίπατο στα περίχωρα, για να ξεμυδιάσουμ τ' πείδια μας... "Εκεί που περπατούσαμε άκουσα έδω κ' εκεί, σταμάτησε εαφνικά μπροστά μας ένα αυτοκίνητο, από τό όποιο κατέβηκε ένας άγνωστος κύριος, ψηλόσμοος, άδύνατος, με μαύρα γυαλιά... Φαινόταν Ευρωπαίος... Μόλις με είδε, άρχισε να χτυπά χαρούμενος από τή στενοχαρία τους.

"—Λαμπρά! "Εξοχα! Περιφρημα! Είστε ακριβώς οι άνθρωποι που μου χρειάζονταν!... "Για ποιά δουλεία, κύριε; τόν ρώτησα.

"—Είμαι σκηνοθέτης στο φώδ φιλμ και γυρίζω τώρα μιά ταινία, στην όποια μου είνε απαραίτητοι μερικοί τύποι σαν και σας...

"Τόν πληροφορήσαμε τότε, ότι είμαστε και μείς φικκυράν—καί ή χαρά του στάθηκε μεγαλύτερη. "Όταν όμως έμαθε ότι σέ λίγη ώρα έπρόκειτο να πιάσουμε δουλεία στη Μάρουεν Γκόλμερ, κατέθεσε τα χέρια του.

"—Κρίμα! ψιθύρισε. Κ' έγώ σας χρειάζομουν ακριβώς σήμερα τό πρωτ... "Υπάρχει, όμως, τρόπος να διορθωθί τό πράγμα... Πόσα παίρνετε εκεί που δουλεύετε;

"—Διακόσια δολλάρια, τού άποκρίθηκα.

"—Διακόσια δολλάρια και οι

τέσσαρες; Είνε πολλά!...

"—Μέ συγχωρείτε! φώναζε. Διακόσια δολλάρια ο καθένας.

"Εμείς είμαστε καλλιτέχναι φικκυράν!...

"Ο σκηνοθέτης έξωσε τό κεφάλι του, έμεινε κάμποση ώρα σκεπτικός, και, τέλος, ειπε:

"—Ας είνε! Με ήρθηκα σέ στιγμές που δέν μπορώ να κάνω χωρίς εσάς... Δέγεσθε νάρηθε να δουλέψετε σήμερα τό πρωτ μαζί μου, με διακόσια πενήντα δολλάρια ο καθένας.

"Ο πειρασμός ήταν τόσο μεγάλος, κύριε Γουίλ,—συνέχισε ο Τζίμμι,—ώστε δέν μπορέσαμε ν' άντισταθούμε σ' αυτόν... Καί άποφασίσαμε άμέσως να σας κάσουμε άπιστη σήμερα... Σας ζητάω συνώνμη γι' αυτό, μα ή άλληθια είνε ότι τιμωρηθήκαμε πολύ σκληρά για τή πλεονεία μας...

"Ο σκηνοθέτης μάς έβαλε ν' άνεθωμε στο αυτοκίνητό του και ξεκινήσαμε για τό στούντιο.

"Ενώ όμως περνούσαμε μπροστά από τή Τράπεζα Χόρτυ, —τ'ήν θέρετε τή μικρή Τράπεζα,—σταμάτησε τό άμάξι και μάς ειπε:

"—Λησμονήσα ότι δέν έχω χρήματα μαζί μου... Πρέπει να κατέθω μιά στιγμή να έξαργυρώσω ένα τσέκ... "Ελάτε και σεις μαζί μου... Καί, για σταθήτε! "Εχω μιά ιδέα... Είμαι περιεργος να δω τί έντύπωση θα κάνετε στον κόσμο άν μπήτε σέ μιά Τράπεζα, έτσι όπως είστε ντυμένοι τώρα... Θά μ' ακολουθήσετε, λοιπόν, και θά σταθήτε στην πόρτα, με ύφος λίγο θπειλητικό, και με τά χέρια άνομισμένα στα πιστόλια σας... "Ελάτε, θά γελάσομ!...

"—Ετσι και έγινε, κύριε Γουίλ.

"Μήκαμε στην Τράπεζα και σταθήκαμε άγριεμένοι στην πόρτα, ενώ ο σκηνοθέτης πλησίασε στον ταμία και τού ειπε κάτι... "Αμέσως, χωρίς δεύτερη συζήτηση, ο ταμία άνοιξε τήν

Τους βρήκα να με κутτάζουν περιλυτοι πίσω από τά κάγκελλα...

